

Jaakkojen tasokas kirkkokonsertti

Raakel Solvinin johtama Laulu-Jaakkojen konsertti Pedersören kirkossa sunnuntaina vahvasti kuoron imagoa hartaan musiikin hyvänä tulkitsijana. Kuoron tyylikäs yleisilme on entisestäänkin tyylevöitynyt, joskin liika yrittäminen joskus kuuluu tulkintojen läpi. Kuten eräs kuorolainenkin konsertin jälkeen totesi, ei kuoro tässä konsertissa töpännyt kertakaan, mutta pikku hienosäätöä siellä täällä olisi toki tarvittu. Turhinta ovat edelleenkin epätarkat aloitukset, joista luulisi pääsevän eroon hyvinkin vähällä vaivalla. Pieniä epäpuhtauksia esiintyy, kuitenkin melko harvaksseen, ja kuoron sointi on parhaimmillaan hyvinkin kaunis ja yhtenäinen. Näillä eväillä kuoro tarjosikin mitä nautittavimman konsertti-illan, semminkin kun ohjelmistossa oli paljon uusiakin lauluja, joukossa länsi-intialainen, erilaisuudellaan piristävä monimutkainen calypso.

Kuorokonserteissa alkulaulun aloittaminen jossain muualla kuin esiintymisareenalla on nykyään jo enemmän sääntö kuin poikkeus, niin nytkin. Laulu aloitettiin sakastissa ja sitä laulaen kuljettiin hitaasti alttarin eteen. Miehet keskittyivät kovasti ilmeikkääseen nyanssointiin

jonkin verran puhtauden kustannuksella.

Alkuosan parhaita esityksiä olivat mielestäni Ilta on tullut Luoja ja Schubertin Pyhä on Herra. Edellisessä oli oikea tunnelma ensi säkeestä lähtien, hyvä aloitus melkein pianissimossa, kauniita diminuendo-lopetuksia ja erityisen soinnikkaat tenorit. Jälkimmäisessä herkuteltiin tehokkailla crescendo-diminuendo vaihteluilla, isosta fortesta tehtiin äkkisyöksyjä kuulorajan tuntumaan. Negro spiritualissa Nobody knows bassot loistivat, mutta englannin kielellä tuntuu olevan vaikeuksia istua luontevasti pohjalaiseen suuhun.

Mozartin Ave verum corpus oli illan vähiten onnistunut esitys, jossa kuoron äänellinen yhtenäisyys hajosi ja epäpuhtaudet rehottivat. Yksinkertaisesti liian vaikea laulu. Sen jälkeen kuorolla taisikin olla kiire päästä lepäämään Hans Sandellin urkusoolon ajaksi, ja Oi Herra, luoksein jää lopetettiin hyvän alun jälkeen hätäisesti ja jotenkin tekoreippaasti.

Illan sykähdyttävimpiä esityksiä olivat Antti Kujalan ja Sakari Ylisaaren upeat soolot, jotka kaikuivat komeasti kirkon urkuparvelta. Kujalan en ole koskaan aikaisemmin kuullut laulavan näin su-

vereenisti, mutta nyt kun ei ollut suoraa katsekontaktia yleisöön, oli ramppikuume-kin poissa.

Sibeliuksen Sydämeni laulu on niitä, joissa mieskuoron osaaminen punnitaan. Ja tämä kuoro osasi. Paljon puhuvat tauot, hallittu dynamiikka, korkeuksissa liittävät diminuendot ja lähes täydellinen homogeenisuus tekivät tulkinnasta koskettavan ja intiimin. Heti perään aivan ammattilaistasoinen trio-esitys, jossa Raakel Solvinin, Kari Vörlinin ja Olli Käävän äänet sulautuivat yhteen samettiseksi matoksi ja fraasit lopetettiin henkäyksen omaisiin pianissimoihin. Ainakin minulle konsertin kohokoh- ta! Siitä siirryttiinkin tyylikästä suoraan seuraavaan lauluun, jossa kuoro esitti parasta osaamistaan sektorilla piano-pianissimo.

Sakari Ylisaari lauloi vielä kuoron säestyksellä solisti- osuuden tutussa hymnissä Sua kohti Herrani, ja päätteeksi Beethovenin mahtava Jumalan kunnia luonnossa, jossa kuoro pääsi taas luomaan tehoja dynaamisilla vastakohdilla. Kuoro poistui kuten oli saapunutkin, eli laulaen. Ja sanomattakin on selvää, ettei tässäkin konsertissa nuotteja tarvittu.

ANNELI SUOJOKI